

Книголюби

КУПИТИ

- Проникливий, захопливий, миттєвий бестселер №1 за версією The New York Times
- Переможець Goodreads Choice Award за найкращий роман (2022)

Життя Нори Стівенс всуціль складається з книжок, але вона геть не схожа на їхніх героїнь. Власне, героїня вона лише для своїх клієнтів-письменників і молодшої сестри Ліббі.

Саме Ліббі й влаштовує цю спільну поїздку до містечка Саншайн-Фоллз, де Нора, на її думку, має нарешті стати героїнею власної історії. Та замість ідилічних пікніків чи зустрічей з гарячими місцевими чоловіками Нора весь час натрапляє на редактора Чарльза Ластра. І все б нічого, але вони вже знайомі, і жодну з їхніх попередніх зустрічей приємною не назвеш.

Сюжетні повороти, яких не схвалив би ніякий притомний редактор, зводять їх разом знову і знову. Може, нарешті настав час вийти за рамки історій, які Нора і Чарльз самі для себе вигадали?

Пролог

Коли книжки є твоїм життям (а в моєму випадку — роботою), то навчаєшся передбачати, як розвиватиметься оповідь. Тропи, архетипи, типові сюжетні повороти — усе це вкладається у мозку в каталог за жанрами й іншими категоріями.

Убивця — чоловік героїні.

Ботанка перевтілюється і, позбувшись окулярів, стає звабливою красунею.

Хлопець урешті добивається дівчини (або інша дівчина добивається дівчини).

Хтось пояснює складну наукову концепцію, а хтось інший каже: «Можна людською мовою?».

Деталі можуть різнитися від книжки до книжки, але нічого насправду нового під сонцем немає.

Візьмімо, наприклад, любовний роман на тлі малого містечка.

Із тих, де цинічного мачо з Нью-Йорка чи Лос-Анджелеса засилають у глушину — скажімо, щоб довести до закриття чийсь родинний розсадник різдвяних ялинок на догоду бездушній корпорації.

Та коли Поважний Містянин опиняється в провінції, усе йде не за планом. Тому що, звісно, ялинковим розсадником — чи пекарнею, чи що там має знищити наш герой — володіє або керує страшенно приваблива особа, до якої гріх не позалицятися.

У мегаполісі в героя є романтична партнерка. Вона заохочує його безжально зруйнувати чийсь життя заради кар'єрного зростання. Надзвонює, поки крутить педалі велотренажера, і, перебиваючи, вивалює свої безсердечні поради.

Ясно, що вона — утілення зла, бо фарбується в блонд і зализує волосся назад, як Шерон Стоун в «Основному інстинкті». А ще ненавидить різдвяний декор.

Герой же, проводячи час у пекарні (швейній майстерні, розсаднику) з чарівною... особою, змінює погляди. Він пізнає істинний сенс життя!

Додому він повертається, перевтілений завдяки любові доброї жінки. Кличе свою гонорову дівчину прогулятися, а та позіхає і відказує щось на зразок: «У цих туфлях Маноло?».

«Тобі сподобається», — переконує він.

На прогулянці герой пропонує поглянути на зірки. Дівчина огризкається: «Ти знаєш, я зараз не можу дивитися вгору! Я щойно вколола ботокс!».

Тоді він усвідомлює, що не може повернутися до колишнього життя. Не хоче! Герой розриває безплідні, гнітючі стосунки й освідчується новій коханій. (Кому здалися ті побачення.)

У цей момент я не стримуюся закричати на книжку: «Ти ж її зовсім не знаєш! Ану назви її повне ім'я!».

Моя сестра Ліббі в іншому кутку кімнати цитькає та жбурляє в мене попкорном, не відриваючи погляду від своєї бібліотечної книжки в поморщеній обкладинці.

Ось чому я запізнююся на обідню зустріч.

Таке в мене життя. Троп визначає мої дні. Архетип обростає моїми деталями.

Я — людина мегаполіса. Не з тих, хто западають на красунчиків-фермерів. З тих інших:

Строга, випещена тературна агентка, яка читас рукописи на велотренажері й не помічає, що екран комп'ютера давно засвітився заставкою з безтурботним пляжем.

Я — та, кого кидають.

Цей сюжет траплявся мені в книжках і житті досить часто, щоб знати: я знову проживаю його просто зараз, поки маневрую в підвечірньому пішохідному потоці Мідтауну, притиснувши телефон до вуха.

Він ще цього не сказав, але підводить розмову до карколомного, як у мультику, стрибка зі скелі. У мене їжачиться волосся на потилиці, а в животі відкривається діра.

Грант полетів у Техас на якісь два тижні, щоб завершити переговори своєї компанії про придбання бутик-готелю під Сан-Антоніо. Я вже двічі

розставалася з хлопцями після відряджень, тому новину про Грантів від'їзд сприйняла так, начебто він пішов служити на флот і завтра вранці виходить у море.

Ліббі намагалася переконати, що я перебільшую. Проте я не була здивована, коли Грант тричі поспіль пропустив наші щовечірні зідзвони, а ще два дзвінки чимивидше обірвав. Я знала, чим це закичиться.

А потім воно сталося. Три дні тому, за кілька годин до його зворотного рейсу.

Форс-мажор змусив Гранта лишитися в Сан-Антоніо на довше, ніж планувалося. Розрив апендикса.

Теоретично я могла негайно забронювати авіаквиток і навідати Гранта в лікарні. Однак я саме займалася великим продажем і мала невідривно бути на зв'язку й зі стабільним інтернетом. Клієнтка на мене покладалася. Для неї то був доленосний шанс. До того ж Грант запевняв, що апендектомія — стандартна процедура. Якщо дослівно, то він сказав:

«Нічого серйозного».

Тож я лишилася, у глибині душі розуміючи, що відпускаю Гранта на поталу богам містечкових любовних романів.

Зараз, три дні по тому, я буквально біжу на обід на своїх «щасливих» підборах, щосили стискаючи телефон. Грантів голос відлунює в мені звуком забивання цвяха в труну наших стосунків.

— Повтори ще раз, — це мало бути прохання, але прозвучало як наказ.

Грант зітхає.

— Норо, я не повернуся. За цей тиждень багато чого змінилося, — пирхає. — Я змінився.

Щось глухо вдаряє в моє холодне, віддане мегаполісу серце.

— Вона пекарка? — запитую.

Грант мовчить якусь мить.

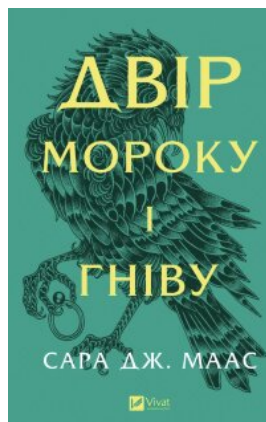
— Що?

— Вона пекарка? — повторюю, наче це цілком виправдане запитання, коли хлопець розстається з тобою по телефону. — Жінка, заради якої ти мене кидаєш.

Рекомендована література

Двір шипів і троянд

Двір мороку і гніву.
Книга 2

Моє темне бажання.
Дорога темного
принца. Книга 2

Там, де співають раки

Колгосп тварин

Одна з дівчат

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ